

ΘΕΑΤΡΟ ΚΡΙΤΙΚΗ

Δεν φοβόταν τον συνδυασμό του λαϊκού και μακάβριου

Ισπανικός «Ιππόλυτος» στο Φεστιβάλ Αρχαίου Δράματος

Οταν πήγαμε κάποτε στη Μαδρίτη, μεταξύ πολλών πραγμάτων που με εντυπωσίασαν ήταν και τα ψεύτικα λουλούδια. Από ύφασμα, πολύ αληθοφανή, γέμιζαν-τα ανθοπωλεία, κοσμούσαν εκκλησίες και σπίτια, ακόμα και ανθοδέσμες από αυτά έπαιρνε ο κόσμος σε επισκέψεις ή χάριζε στα ραντεβού. Εμείς τα θεωρούμε κιτς, μια λαϊκή διακοσμητική συνήθεια που πέθανε. Εκεί κανείς δεν φοβόταν τη λαϊκή και νεκρή τους ομορφιά. Τα θυμήθηκα βλέποντας την παράσταση του «Ιππόλυτου», βασισμένη στον Ευριπίδη, όπως το δηλώνει το *Induo Teatro* Ισπανία.

Η πανίσχυρη ρίζα του αρχαίου ελληνικού δράματος έχει γεννήσει πολλά θεατρικά είδη τα οποία επαναδιαπραγματεύονται τις υποθέσεις των παλαιών μύθων.

Ο σκηνοθέτης Χοσέ Μαβουέλ Σάνταεθ «Αντρέου» επιλέγει το είδος του λαϊκού δράματος. Σύμφωνα με τους κανόνες του είδους οι αδρές, γεμάτες μορφές ενώνονται μεταξύ τους με έντονες γραμμές συναισθημάτων και είναι ζωγραφισμένες με βασικά χρώματα, του έρωτα, του μίσους, της εκδίκησης, χωρίς ημίτονα. Κάτι που δεν κάνει

το θέαμα απλοϊκό, αλλά απλό, βαθύ, σημαντικό, αντιληπτό χωρίς την προϋπόθεση της γνώσης του αρχαίου προτύπου.

Τα συναισθήματα ξεπερνούν τα όρια της λογικής, της κοινώς νοούμενης ηθικής, ο έρωτας δεν κοιτά τις απαγορεύσεις, το μίσος σπάει τα δεσμά της συγγενικής αγάπης, η εκδίκηση θολώνει την κρίση.

Η ατμόσφαιρα της παράστασης πυκνή από την αγέρωχη υποκριτική των ηθοποιών. Η Φαίδρα στη σύλληψη του «Αντρέου» προέρχεται από

διάφορες παραλλαγές του μύθου, από τον πρώτο «Ιππόλυτο» του Ευριπίδη, σωζόμενο σε αποσπάσματα, και από τον Σένεκα. Η Πιλάρ Χιμένεθ, η Φαίδρα, (θα μπορούσε να είναι και η Γέρμα του Λόρκα), είναι ηθοποιός που κατέχει την τέχνη να δείχνει την ηρωίδα της κατεκτημένη πλήρως από το πάθος, να κλιμακώνει τη μονομανία, να περνά σε πράξεις παράλογες για τους άλλους, λογικά προερχόμενες όμως από την κατάστασή της.

Ως ενδυματολόγος της παράστασης, η Πιλάρ Χιμένεθ

έφτιαξε το κόκκινο φόρεμα της Φαίδρας από το πάθος της. Οι άλλοι ηθοποιοί του θιάσου, πεπεισμένοι για την προτεινόμενη από τον σκηνοθέτη αισθητική, την κράτησαν ομοιογενή και έκδηλη.

Η ζωόμορφη Αφροδίτη, χθόνια, κοντινή στην Εκάβη, συμπύκνωνε στη μορφή της την έννοια του μεταφυσικού, του μοιραίου, αλλά έμοιαζε λίγο και με τον Διάβολο από λαϊκά κουκλοθέατρα. Όπως εκείνα τα ψεύτικα λουλούδια, δεν φοβόταν τον συνδυασμό του λαϊκού και μακάβριου.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ